

Lovtidende A

2016

Udgivet den 10. juni 2016

6. juni 2016.

Nr. 678.

Anordning om ikrafttræden for Grønland af lov om Haagerbørnebeskyttelseskonventionen

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

I medfør af § 16, stk. 2,¹⁾ i lov nr. 434 af 8. maj 2006 om Haagerbørnebeskyttelseskonventionen bestemmes, at lov nr. 434 af 8. maj 2006 om Haagerbørnebeskyttelseskonventionen skal gælde for Grønland i følgende affattelse:

§ 1. Bestemmelserne i Haagerkonventionen af 19. oktober 1996 om kompetence, lovvalg, anerkendelse, fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældreansvar og foranstaltninger til beskyttelse af børn (Haagerbørnebeskyttelseskonventionen) gælder i Grønland.

Stk. 2. En oversættelse af konventionen er medtaget som bilag til loven.

Stk. 3. Konventionens bestemmelser finder ikke anvendelse, i det omfang særlige regler er fastsat i andre retsfor skrifter.

Stk. 4. Konventionens bestemmelser finder ikke anvendelse i det indbyrdes forhold mellem Grønland og Færøerne henholdsvis Grønland og Danmark.

Stk. 5. Social- og indenrigsministeren kan bestemme, at anordningen finder helt eller delvis anvendelse på overenskomster om ændring af konventionen.

Centralmyndighed

§ 2. Social- og indenrigsministeren udpeger en centralmyndighed, jf. konventionens artikel 29, og kan fastsætte regler for dens virksomhed, herunder i samråd med vedkommende medlem af Naalakkersuisut eller vedkommende minister om at overlade dele af dens opgaver til andre myndigheder.

Domstolenes behandling af sager efter konventionen

§ 3. Rettens afgørelse om overførsel af kompetence efter konventionens artikel 8 og 9 træffes ved beslutning. Afgørelsen kan kæres efter reglerne i kapitel 43 i retsplejelov for Grønland.

§ 4. Anmodninger efter konventionens artikel 24 om anerkendelse eller ikkeanerkendelse af en foranstaltning indgives til Retten i Grønland. Hvis hverken barnet, den, over for hvem anerkendelsen eller ikkeanerkendelsen gøres gælden-

de (rekvisitus), eller den, der anmoder om anerkendelse eller ikkeanerkendelse (rekvirenten), har hjemting i Grønland, indgives anmodningen til den kompetente myndighed i Danmark.

§ 5. Anmodninger efter konventionens artikel 26 om, at en foranstaltning erklæres for eksigibel her i landet, indgives til Retten i Grønland, hvis barnet har bopæl i Grønland, eller der skal ske tvangsfuldbyrdelse i Grønland.

Stk. 2. Finder Retten i Grønland det ikke muligt at behandle sagen på forsvarlig måde, uden at rekvirenten eller rekvisitus har juridisk bistand, kan retten beskikke en rettergangsfuldmægtig for den pågældende. Hvis parten ikke opfylder betingelserne i § 254, stk. 1, nr. 3, jf. stk. 3, i retsplejelov for Grønland, pålægger retten parten at erstatte statskassen udgifterne i forbindelse med beskikkelsen. § 18 a i lov om international fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser m.v. (internationale børnebortførelser) finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Sager om fuldbyrdelse af foranstaltninger, der er blevet erklæret for eksigible efter stk. 1, behandles efter kapitel 46-47 i retsplejelov for Grønland.

§ 6. En anmodning efter § 4 eller § 5 skal være skriftlig og skal være ledsaget af en udskrift af den foranstaltning, anmodningen angår. Retten i Grønland kan kræve en bekræftet oversættelse til grønlandsk eller dansk af udskriften.

Stk. 2. (Sættes ikke i kraft for Grønland).

Stk. 3. Retten i Grønland afgør ved beslutning, der skal begrundes, om anmodningen kan imødekommes. Beslutningen kan kæres efter reglerne i kapitel 43 i retsplejelov for Grønland.

Ikrafttræden

§ 7. Anordningen træder i kraft den 1. juli 2016.

§ 8. Forskrifter udstedt i medfør af lov om Haagerbørnebeskyttelseskonventionen gælder ikke for Grønland.

Givet på Christiansborg Slot, den 6. juni 2016

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Karen Ellemann

¹⁾ Bestemmelsen har følgende ordlyd: »Lovens §§ 1-8, 13 og 14 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.«

Bilag 1**Konvention om kompetence, lovvalg, anerkendelse, fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældreansvar og foranstaltninger til beskyttelse af børn**

(Udfærdiget den 19. oktober 1996)

De stater, som har undertegnet denne konvention, og som

finder, at der er behov for at forbedre beskyttelsen af børn i internationale situationer,

ønsker at undgå konflikt mellem deres retssystemer for så vidt angår kompetence, lovvalg samt anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger til beskyttelse af børn,

erindrer om betydningen af internationalt samarbejde med henblik på at beskytte børn,

bekræfter, at barnets bedste skal være det overordnede hensyn,

erkender, at der er behov for en revision af konventionen af 5. oktober 1961 om myndighedernes kompetence og lovvalget i sager vedrørende beskyttelse af mindreårige,

ønsker at fastlægge fælles bestemmelser i dette øjemed under hensyntagen til De Forenede Nationers konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder,

er blevet enige om følgende bestemmelser:

KAPITEL I**KONVENTIONENS ANVENDELSESOMRÅDE**

Artikel 1

1. Denne konvention har til formål:

- a) at afgøre, hvilken stats myndigheder der har kompetence til at træffe foranstaltninger med henblik på beskyttelse af et barns person eller formue;
- b) at afgøre, hvilken lov der skal anvendes af de pågældende myndigheder under udøvelsen af deres kompetence;
- c) at afgøre, hvilken lov der skal anvendes på forældreansvar;
- d) at sikre anerkendelse og fuldbyrdelse af sådanne beskyttelsesforanstaltninger i alle kontraherende stater;
- e) at etablere det samarbejde mellem myndighederne i de kontraherende stater, der måtte være nødvendigt for at opfylde denne konventions formål.

2. I denne konvention omfatter udtrykket »forældreansvar« forældremyndighed eller ethvert tilsvarende myndighedsforhold, der er bestemmende for de rettigheder, beføjelser og forpligtelser, der gælder for forældre, værger eller andre retlige repræsentanter i forhold til et barns person eller formue.

Artikel 2

Denne konvention finder anvendelse på børn fra tidspunktet for deres fødsel, indtil de er fyldt 18 år.

Artikel 3

De i artikel 1 omhandlede foranstaltninger kan navnlig vedrøre:

- a) tildeling, udøvelse, hel eller delvis frakendelse af forældreansvar samt delegation heraf;
- b) forældremyndighed, herunder retten til at drage omsorg for barnets person og navnlig retten til at bestemme, hvor barnet skal bo, samt samvær, herunder retten til at bringe barnet til et andet sted end dets sædvanlige opholdssted for et begrænset tidsrum;
- c) værgemål, samværgemål og lignende retsinstitutter;
- d) udpegelse af en person eller myndighed, der skal tage sig af barnets person eller formue, og som skal repræsentere eller bistå barnet, samt fastlæggelse af en sådan person eller myndigheds opgaver;
- e) anbringelse af barnet hos en plejefamilie eller på en institution eller i et kafala - plejeforhold eller lignende plejeforhold;
- f) en offentlig myndigheds tilsyn med den omsorg for et barn, der varetages af enhver person, der har barnet i sin varetægt;
- g) forvaltning eller bevarelse af et barns formue eller disponering herover.

Artikel 4

Denne konvention finder ikke anvendelse på spørgsmål vedrørende:

- a) fastlæggelse eller anfægtelse af forældre-barn-forhold;
- b) afgørelser om adoption, adoptionsforberedende foranstaltninger, omstødelse af adoption eller ophævelse af adoptivforhold;
- c) barnets for- og efternavne;
- d) myndighed;
- e) underholdspligt;
- f) trusts og arv;
- g) social sikring;
- h) offentligretlige foranstaltninger af generel karakter vedrørende uddannelse og sundhed;
- i) foranstaltninger, der er truffet som følge af strafbare handlinger begået af børn;
- j) afgørelser om retten til asyl og om indvandring.

KAPITEL II

KOMPETENCE

Artikel 5

1. De retslige eller administrative myndigheder i den kontraherende stat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, har kompetence til at træffe foranstaltninger til beskyttelse af barnets person eller formue.
2. Hvis barnets sædvanlige opholdssted ændres til en anden kontraherende stat, tilfalder kompetencen, med forbehold af artikel 7, myndighederne i den stat, hvor barnet har fået nyt sædvanligt opholdssted.

Artikel 6

1. For flygtningebørn og børn, der er internationalt fordrevne på grund af uroligheder i deres land, har myndighederne i den kontraherende stat, på hvis område disse børn befinder sig som følge af deres fordrielse, den i artikel 5, stk. 1, omhandlede kompetence.
2. Stk. 1 finder også anvendelse på børn, hvis sædvanlige opholdssted ikke kan fastslås.

Artikel 7

1. I tilfælde af ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse af et barn bevarer myndighederne i den kontraherende stat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før fjernelsen eller tilbageholdelsen, deres kompetence, indtil barnet har fået sædvanligt opholdssted i en anden stat, og

a) hver person, institution eller anden myndighed, der har forældremyndighed, har affundet sig med fjernelsen eller tilbageholdelsen, eller

b) barnet har boet i denne anden stat i et tidsrum af mindst ét år, efter at den person, institution eller anden myndighed, der har forældremyndighed, har fået eller burde have fået kendskab til barnets opholdssted, og ingen anmodning om tilbagegivelse af barnet fremsat inden for dette tidsrum fortsat er under behandling, og barnet er faldet til i sine nye omgivelser.

2. En fjernelse eller tilbageholdelse af et barn skal anses for ulovlig:

a) når den strider mod en forældremyndighed, der tilkommer en person, institution eller anden myndighed, i fællesskab eller alene, i henhold til loven i den stat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før fjernelsen eller tilbageholdelsen, og

b) denne forældremyndighed faktisk blev udøvet, i fællesskab eller alene, da fjernelsen eller tilbageholdelsen fandt sted, eller ville være blevet udøvet, hvis ikke fjernelsen eller tilbageholdelsen var sket.

Den i litra a omhandlede forældremyndighed kan navnlig følge af loven eller være tilkendt ved en retslig eller administrativ afgørelse eller en aftale, der er gyldig i henhold til loven i den pågældende stat.

3. Så længe de i stk. 1 omhandlede myndigheder bevarer deres kompetence, kan myndighederne i den kontraherende stat, hvortil barnet er blevet fjernet, eller hvor det tilbageholdes, kun træffe de hasteforanstaltninger efter artikel 11, der er nødvendige for at beskytte barnets person eller formue.

Artikel 8

1. Undtagelsesvis kan den myndighed i en kontraherende stat, der har kompetence efter artikel 5 eller 6, hvis den finder, at en myndighed i en anden kontraherende stat i en konkret sag er bedre egnet til at vurdere, hvad der er til barnets bedste, enten:

- direkte eller med bistand fra centralmyndigheden i sin egen stat anmode den pågældende anden myndighed om at overtage kompetencen til at træffe de beskyttelsesforanstaltninger, den anser for nødvendige, eller

- udsætte behandlingen af sagen og opfordre parterne til at indgive en sådan anmodning til myndigheden i den pågældende anden stat.

2. De kontraherende stater, til hvis myndigheder der kan indgives en anmodning som omhandlet i stk. 1, er:

a) en stat, som barnet er statsborger i;

b) en stat, som barnet har formue i;

c) en stat, hvis myndigheder har modtaget en anmodning om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab vedrørende barnets forældre;

d) en stat, som barnet har en væsentlig tilknytning til.

3. De berørte myndigheder kan udveksle synspunkter.

4. Den myndighed, der modtager en anmodning som omhandlet i stk. 1, kan overtage kompetencen fra den myndighed, der har kompetence efter artikel 5 eller 6, hvis den finder, at dette er til barnets bedste.

Artikel 9

1. Hvis myndighederne i en kontraherende stat som omhandlet i artikel 8, stk. 2, finder, at de i en konkret sag er bedre egnede til at vurdere, hvad der er til barnets bedste, kan de enten:

- direkte eller med bistand fra centralmyndigheden i den pågældende stat anmode den kompetente myndighed i den kontraherende stat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, om at få tillagt kompetencen til at træffe de beskyttelsesforanstaltninger, de anser for nødvendige, eller

- opfordre parterne til at indgive en sådan anmodning til myndighederne i den kontraherende stat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted.

2. De berørte myndigheder kan udveksle synspunkter.

3. Den myndighed, der foranlediger anmodningen, kan kun udøve kompetence i stedet for myndigheden i den kontraherende stat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, hvis sidstnævnte myndighed accepterer anmodningen.

Artikel 10

1. Uden at det berører artikel 5 til 9, kan myndighederne i en kontraherende stat, der udøver deres kompetence til at træffe afgørelse om en anmodning om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab vedrørende forældrene til et barn, der har sit sædvanlige opholdssted i en anden kontraherende stat, for så vidt

dette er hjemlet i loven i deres egen stat, træffe foranstaltninger til beskyttelse af det pågældende barns person eller formue, hvis

a) en af forældrene på det tidspunkt, hvor sagen blev indledt, havde sit sædvanlige opholdssted i den pågældende stat, og en af forældrene havde forældreansvar over for barnet, og

b) disse myndigheders kompetence til at træffe sådanne foranstaltninger er accepteret af forældrene samt af enhver anden person med forældreansvar over for barnet, og dette er til barnets bedste.

2. Den i stk. 1 omhandlede kompetence til at træffe foranstaltninger til beskyttelse af barnet ophører, så snart der er truffet endelig afgørelse om imødekomme eller afvisning af anmodningen om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskabet, eller sagen er afsluttet af anden grund.

Artikel 11

1. I alle hastetilfælde har myndighederne i en kontraherende stat, på hvis område barnet befinder sig eller har formue, kompetence til at træffe alle nødvendige beskyttelsesforanstaltninger.

2. Foranstaltninger, der er truffet efter stk. 1 vedrørende et barn, der har sit sædvanlige opholdssted i en kontraherende stat, bortfalder, så snart de myndigheder, der har kompetence efter artikel 5 til 10, har truffet de efter forholdene nødvendige foranstaltninger.

3. Foranstaltninger, der er truffet efter stk. 1 vedrørende et barn, der har sit sædvanlige opholdssted i en ikke-kontraherende stat, bortfalder i enhver kontraherende stat, så snart de efter forholdene nødvendige foranstaltninger, der er truffet af myndighederne i en anden stat, anerkendes i den pågældende kontraherende stat.

Artikel 12

1. Med forbehold af artikel 7 har myndighederne i en kontraherende stat, på hvis område barnet befinder sig eller har formue, kompetence til at træffe foranstaltninger af foreløbig karakter til beskyttelse af barnets person eller formue med en territorial virkning, der begrænser sig til den pågældende stat, for så vidt sådanne foranstaltninger ikke er uforenelige med foranstaltninger, der allerede er truffet af myndigheder, der har kompetence efter artikel 5 til 10.

2. Foranstaltninger, der er truffet efter stk. 1 vedrørende et barn, der har sit sædvanlige opholdssted i en kontraherende stat, bortfalder, så snart de myndigheder, der har kompetence efter artikel 5 til 10, har truffet afgørelse om de beskyttelsesforanstaltninger, der måtte være nødvendige efter forholdene.

3. Foranstaltninger, der er truffet efter stk. 1 vedrørende et barn, der har sit sædvanlige opholdssted i en ikke-kontraherende stat, bortfalder i den kontraherende stat, hvor de blev truffet, så snart de efter forholdene nødvendige foranstaltninger, der er truffet af myndighederne i en anden stat, anerkendes i den pågældende kontraherende stat.

Artikel 13

1. De myndigheder i en kontraherende stat, der efter artikel 5 til 10 har kompetence til at træffe foranstaltninger til beskyttelse af et barns person eller formue, skal afstå fra at udøve denne kompetence, hvis der på det tidspunkt, hvor sagen blev indledt, var indgivet anmodning om tilsvarende foranstaltninger til myn-

dighederne i en anden kontraherende stat, der havde kompetence efter artikel 5 til 10 på det tidspunkt, hvor anmodningen blev fremsat, og denne anmodning stadig er under behandling.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis de myndigheder, som anmodningen om foranstaltninger oprindeligt blev indgivet til, har givet afkald på kompetencen.

Artikel 14

Foranstaltninger, der er truffet efter artikel 5 til 10, forbliver i kraft på de fastsatte vilkår, selv om det grundlag, hvorpå kompetencen blev støttet, ikke længere består som følge af ændrede omstændigheder, så længe de myndigheder, der har kompetence efter denne konvention, ikke har ændret, erstattet eller ophævet de pågældende foranstaltninger.

KAPITEL III

LOVVALG

Artikel 15

1. De kontraherende staters myndigheder skal under udøvelsen af deres kompetence efter bestemmelserne i kapitel II anvende loven i deres egen stat.

2. De kan dog undtagelsesvis, for så vidt dette måtte være påkrævet for at beskytte barnets person eller formue, anvende eller tage hensyn til loven i en anden stat, som sagen har en væsentlig tilknytning til.

3. Hvis barnets sædvanlige opholdssted flyttes til en anden kontraherende stat, er vilkårene for gennemførelsen af de foranstaltninger, der er truffet i den stat, hvor barnet tidligere havde sit sædvanlige opholdssted, undergivet loven i denne anden stat fra flytningstidspunktet.

Artikel 16

1. Tildeling eller ophør af forældreansvar som en følge af loven uden en retslig eller administrativ myndigheds mellemkomst er undergivet loven i den stat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted.

2. Tildeling eller ophør af forældreansvar ved aftale eller ved en ensidig handling uden en retslig eller administrativ myndigheds mellemkomst er undergivet loven i den stat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted på det tidspunkt, hvor aftalen eller den ensidige handling får virkning.

3. Forældreansvar, der følger af loven i den stat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, består fortsat efter en flytning af barnets sædvanlige opholdssted til en anden stat.

4. Hvis et barns sædvanlige opholdssted ændres, er tildelingen af forældreansvar som en følge af loven til en person, der ikke allerede har et sådant forældreansvar, undergivet loven i den stat, hvor barnet har fået nyt sædvanligt opholdssted.

Artikel 17

Udøvelsen af forældreansvar er undergivet loven i den stat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted. Hvis barnets sædvanlige opholdssted ændres, er udøvelsen undergivet loven i den stat, hvor barnet har fået nyt sædvanligt opholdssted.

Artikel 18

Det i artikel 16 omhandlede forældreansvar kan bringes til ophør eller vilkårene for udøvelsen deraf ændres ved foranstaltninger truffet efter denne konvention.

Artikel 19

1. Gyldigheden af en retshandel, der er indgået mellem en tredjemand og en anden person, der ville have været beføjet til at handle som barnets retlige repræsentant efter loven i den stat, hvor retshandelen blev indgået, kan ikke bestrides, og den pågældende tredjemand kan ikke ifalde ansvar alene af den grund, at den anden person ikke var beføjet til at handle som barnets retlige repræsentant efter den lov, der udpeges efter bestemmelserne i dette kapitel, medmindre den pågældende tredjemand vidste eller burde have vidst, at forældreansvaret var undergivet sidstnævnte lov.

2. Stk. 1 finder kun anvendelse, hvis retshandelen blev indgået mellem personer, der befandt sig på samme stats område.

Artikel 20

Bestemmelserne i dette kapitel finder også anvendelse, selv om den lov, der udpeges efter disse bestemmelser, er loven i en ikke-kontraherende stat.

Artikel 21

1. I dette kapitel forstås ved »lov« den lov, der er gældende i en stat, bortset fra den pågældende stats regler om lovvalg.

2. Hvis den lov, der skal anvendes efter artikel 16, er loven i en ikke-kontraherende stat, og lovvalgsreglerne i den pågældende stat udpeger loven i en anden ikke-kontraherende stat, som vil anvende sin egen lov, skal loven i sidstnævnte stat dog anvendes. Hvis den anden ikke-kontraherende stat ikke anvender sin egen lov, anvendes den lov, der udpeges efter artikel 16.

Artikel 22

Anvendelsen af den lov, der udpeges efter bestemmelserne i dette kapitel, kan alene afvises, hvis denne anvendelse åbenbart ville stride mod grundlæggende retsprincipper under hensyntagen til barnets bedste.

KAPITEL IV

ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

Artikel 23

1. Foranstaltninger, der træffes af myndighederne i en kontraherende stat, anerkendes som en følge af loven i alle andre kontraherende stater.
2. Anerkendelse kan dog afslås:
 - a) hvis foranstaltningen er truffet af en myndighed, hvis kompetence ikke var baseret på en af bestemmelserne i kapitel II;
 - b) hvis foranstaltningen, bortset fra i hastetilfælde, blev truffet i forbindelse med en retslig eller administrativ behandling, uden at barnet havde haft mulighed for at blive hørt, i modstrid med grundlæggende retsplejeprincipper i den stat, som anmodningen rettes til;
 - c) efter anmodning fra en person, der gør gældende, at foranstaltningen krænker den pågældendes forældreansvar, hvis foranstaltningen, bortset fra i hastetilfælde, blev truffet, uden at den pågældende havde mulighed for at blive hørt;
 - d) hvis anerkendelsen åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den stat, som anmodningen rettes til, under hensyntagen til barnets bedste;
 - e) hvis foranstaltningen er uforenelig med en senere foranstaltning truffet i en ikke-kontraherende stat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted, og denne senere foranstaltning opfylder betingelserne for at blive anerkendt i den stat, som anmodningen rettes til;
 - f) hvis proceduren i artikel 33 ikke er blevet fulgt.

Artikel 24

Uden at det berører artikel 23, stk. 1, kan enhver berettiget person anmode de kompetente myndigheder i en kontraherende stat om at træffe afgørelse om anerkendelse eller ikke-ankendelse af en foranstaltning, der er truffet i en anden kontraherende stat. Proceduren afgøres efter loven i den stat, som anmodningen rettes til.

Artikel 25

Myndighederne i den stat, som anmodningen rettes til, er bundet af de faktuelle forhold, hvorpå myndigheden i den stat, hvor foranstaltningen er truffet, støttede sin kompetence.

Artikel 26

1. Hvis foranstaltninger, der er truffet i en kontraherende stat, og som er eksigible dér, kræver fuldbyrdelseshandlinger i en anden kontraherende stat, skal de efter anmodning fra en berettiget part erklæres for eksigible eller registreres med henblik på fuldbyrdelse i denne anden stat efter den procedure, der er foreskrevet i denne stats lov.
2. De enkelte kontraherende stater skal anvende en enkel og hurtig procedure, når de tager stilling til eksigibiliteten eller registreringen af en foranstaltning.
3. Eksigibilitet eller registrering kan alene afslås af en af de grunde, der er nævnt i artikel 23, stk. 2.

Artikel 27

Med forbehold af den efterprøvelse, der er nødvendig for anvendelsen af ovenstående artikler, må en truffen foranstaltning ikke efterprøves med hensyn til sagens realitet.

Artikel 28

Foranstaltninger, der er truffet i en kontraherende stat, og som er blevet erklæret for eksigible eller er blevet registreret med henblik på fuldbyrdelse i en anden kontraherende stat, fuldbyrdes i denne anden stat, som om de var truffet af myndighederne i den pågældende stat. Fuldbyrdelsen foretages efter loven i den stat, som anmodningen rettes til, inden for denne lovs grænser under hensyntagen til barnets bedste.

KAPITEL V

SAMARBEJDE

Artikel 29

1. Hver kontraherende stat udpeger en centralmyndighed til at varetage de opgaver, der pålægges en sådan myndighed ved denne konvention.
2. Forbundsstater, stater med mere end ét retssystem og stater, der har selvstyrende territoriale enheder, kan udpege mere end én centralmyndighed og angive disses territoriale eller personlige kompetence. Stater, som har udpeget mere end én centralmyndighed, angiver den centralmyndighed, som alle henvendelser kan rettes til med henblik på videresendelse til den kompetente centralmyndighed i den pågældende stat.

Artikel 30

1. Centralmyndighederne samarbejder indbyrdes og fremmer samarbejdet mellem de kompetente myndigheder i deres respektive stater med henblik på at opfylde denne konventions formål.
2. De tager i forbindelse med anvendelsen af denne konvention de forholdsregler, der er hensigtsmæssige for at formidle oplysninger om retsfor skrifter og om de tjenester, der er til rådighed i deres stater vedrørende beskyttelsen af børn.

Artikel 31

Centralmyndigheden i en kontraherende stat tager enten direkte eller gennem offentlige myndigheder eller andre organer alle nødvendige forholdsregler for:

- a) at fremme de henvendelser og yde den bistand, der er omhandlet i artikel 8 og 9 samt i dette kapitel;
- b) ved mediation, mægling eller tilsvarende midler at fremme mindelige aftaler om beskyttelse af et barns person eller formue i situationer, der er omfattet af denne konvention;
- c) efter anmodning fra en kompetent myndighed i en anden kontraherende stat at yde bistand ved opklaringen af, hvor et barn befinder sig, når der er tegn på, at barnet befinder sig på den pågældende stats område og har behov for beskyttelse.

Artikel 32

Efter en begrundet anmodning fra centralmyndigheden eller en anden kompetent myndighed i en kontraherende stat, som barnet har en væsentlig tilknytning til, kan centralmyndigheden i den kontraherende stat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted og befinder sig, direkte eller gennem offentlige myndigheder eller andre organer:

- a) tilvejebringe en rapport om barnets situation;
- b) anmode den kompetente myndighed i sin egen stat om at overveje behovet for foranstaltninger med henblik på beskyttelse af barnets person eller formue.

Artikel 33

1. Hvis en myndighed, der har kompetence efter artikel 5 til 10, påtænker at anbringe barnet hos en plejefamilie eller på en institution eller i et kafala-plejeforhold eller lignende plejeforhold, og denne anbringelse eller dette plejeforhold skal iværksættes i en anden kontraherende stat, skal myndigheden forinden forelægge sagen for centralmyndigheden eller en anden kompetent myndighed i sidstnævnte stat. Den fremsender i dette øjemed en rapport om barnet med en begrundelse for den påtænkte anbringelse eller det påtænkte plejeforhold.

2. Der kan i den stat, som fremsætter anmodningen, kun træffes afgørelse om anbringelse eller plejeforhold, hvis centralmyndigheden eller en anden kompetent myndighed i den stat, som anmodningen rettes til, har godkendt anbringelsen eller plejeforholdet under hensyntagen til barnets bedste.

Artikel 34

1. Når en beskyttelsesforanstaltning påtænkes truffet, kan de myndigheder, der er kompetente efter denne konvention, hvis barnets situation tilsiger det, anmode enhver myndighed i en anden kontraherende stat, der ligger inde med oplysninger af betydning for beskyttelsen af barnet, om at fremsende disse oplysninger.

2. En kontraherende stat kan erklære, at anmodninger efter stk. 1 kun kan fremsendes til dens myndigheder gennem dens centralmyndighed.

Artikel 35

1. De kompetente myndigheder i en kontraherende stat kan anmode myndighederne i en anden kontraherende stat om bistand ved gennemførelsen af beskyttelsesforanstaltninger, der er truffet efter denne konvention, navnlig foranstaltninger, der skal sikre den faktiske udøvelse af samvær samt retten til at bevare en regelmæssig direkte kontakt.

2. Myndighederne i en kontraherende stat, hvor barnet ikke har sit sædvanlige opholdssted, kan efter anmodning fra en af forældrene med bopæl i den pågældende stat, som søger at opnå eller at bevare samvær med barnet, indhente oplysninger eller beviser og udtale sig om den pågældendes egnethed til at have samvær og om vilkårene for udøvelsen af samvær. En myndighed, der efter artikel 5 til 10 har kompetence til at behandle en anmodning om samvær, skal, inden den træffer sin afgørelse, inddrage og tage hensyn til sådanne oplysninger, beviser og udtalelser.

3. En myndighed, der efter artikel 5 til 10 har kompetence til at træffe afgørelse om samvær, kan udsætte behandlingen, mens den afventer resultatet af behandlingen af en anmodning efter stk. 2, navnlig hvis den behandler en anmodning om ændring eller ophævelse af samvær, der er tilkendt af myndighederne i den stat, hvor barnet tidligere havde sit sædvanlige opholdssted.

4. Denne artikel er ikke til hinder for, at en myndighed, der har kompetence efter artikel 5 til 10, kan træffe foreløbige foranstaltninger, mens den afventer resultatet af behandlingen af en anmodning efter stk. 2.

Artikel 36

Er barnet udsat for alvorlig fare, skal de kompetente myndigheder i den kontraherende stat, hvor der er truffet foranstaltninger til beskyttelse af barnet, eller hvor sådanne foranstaltninger er under overvejelse, hvis de får oplysning om, at barnets opholdssted er ændret til en anden stat, eller at barnet befinder sig i en anden stat, underrette myndighederne i denne anden stat om den pågældende fare og om de foranstaltninger, der er truffet eller overvejes truffet.

Artikel 37

En myndighed må ikke anmode om eller fremsende oplysninger efter dette kapitel, hvis den skønner, at dette vil kunne bringe barnets person eller formue i fare eller udgøre en alvorlig trussel mod et af barnets familiemedlemmers liv eller frihed.

Artikel 38

1. Uden at det berører muligheden for at opkræve rimelige gebyrer for bistand, afholder centralmyndighederne og andre offentlige myndigheder i de kontraherende stater deres egne omkostninger i forbindelse med anvendelsen af bestemmelserne i dette kapitel.

2. En kontraherende stat kan indgå aftaler med en eller flere kontraherende stater om fordelingen af udgifter.

Artikel 39

Enhver kontraherende stat kan indgå aftaler med en eller flere kontraherende stater med henblik på at lette anvendelsen af dette kapitel i deres indbyrdes forhold. Stater, der har indgået en sådan aftale, fremsender en genpart heraf til denne konventions depositar.

KAPITEL VI

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 40

1. Myndighederne i den kontraherende stat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, eller i den kontraherende stat, hvor der er truffet en beskyttelsesforanstaltning, kan efter anmodning fra den person, der har

forældreansvar, eller som er betroet beskyttelsen af barnets person eller formue, udstede en attest, der angiver, i hvilken egenskab den pågældende har ret til at handle, og hvilke beføjelser der er tillagt den pågældende.

2. Den pågældende formodes at besidde den egenskab og de beføjelser, der er angivet i attesten, medmindre andet bevises.

3. Hver enkelt kontraherende stat udpeger de myndigheder, der er beføjede til at udfærdige attesten.

Artikel 41

Personoplysninger, der er indhentet eller videregivet efter denne konvention, må kun anvendes til det formål, hvortil de er indhentet eller videregivet.

Artikel 42

Myndigheder, der modtager oplysninger, skal sikre, at disse behandles fortroligt i overensstemmelse med loven i den pågældende stat.

Artikel 43

Alle dokumenter, der fremsendes eller udstedes efter denne konvention, er fritaget for legalisering eller andre tilsvarende formaliteter.

Artikel 44

Enhver kontraherende stat kan udpege de myndigheder, som anmodninger efter artikel 8, 9 og 33 skal rettes til.

Artikel 45

1. De udpegelser, der er omhandlet i artikel 29 og 44, meddeles Det Permanente Bureau under Haagerkonferencen om International Privatret.

2. Den i artikel 34, stk. 2, omhandlede erklæring afgives over for denne konventions depositar.

Artikel 46

En kontraherende stat med forskellige retssystemer eller regelsæt vedrørende beskyttelsen af barnets person og formue er ikke forpligtet til at anvende denne konventions regler på konflikter, der udelukkende består mellem disse forskellige retssystemer eller regelsæt.

Artikel 47

For så vidt angår en stat, hvor to eller flere retssystemer eller regelsæt vedrørende spørgsmål, der er omfattet af denne konvention, finder anvendelse i forskellige territoriale enheder,

- 1) forstås en henvisning til sædvanligt opholdssted i den pågældende stat som en henvisning til sædvanligt opholdssted i en territorial enhed;
- 2) forstås en henvisning til, at barnet befinder sig i den pågældende stat, som en henvisning til, at det befinder sig i en territorial enhed;
- 3) forstås en henvisning til, at formue tilhørende barnet befinder sig i den pågældende stat, som en henvisning til, at formue tilhørende barnet befinder sig i en territorial enhed;
- 4) forstås en henvisning til den stat, som barnet er statsborger i, som en henvisning til den territoriale enhed, som loven i den pågældende stat udpeger, eller, hvis der ikke findes regler herom, til den territoriale enhed, som barnet har den nærmeste tilknytning til;
- 5) forstås en henvisning til den stat, hvis myndigheder behandler en anmodning om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab vedrørende barnets forældre, som en henvisning til den territoriale enhed, hvis myndigheder behandler en sådan anmodning;
- 6) forstås en henvisning til den stat, som barnet har en væsentlig tilknytning til, som en henvisning til den territoriale enhed, som barnet har en sådan tilknytning til;
- 7) forstås en henvisning til den stat, hvortil barnet er blevet fjernet, eller hvor det tilbageholdes, som en henvisning til den territoriale enhed, hvortil barnet er blevet fjernet, eller hvor det tilbageholdes;
- 8) forstås en henvisning til organer eller myndigheder i den pågældende stat, bortset fra centralmyndigheder, som en henvisning til de organer eller myndigheder, der er beføjede til at handle i den berørte territoriale enhed;
- 9) forstås en henvisning til loven, procesreglerne eller myndigheden i den stat, hvor der er truffet en foranstaltning, som en henvisning til loven, procesreglerne eller myndigheden i den territoriale enhed, hvor den pågældende foranstaltning er truffet;
- 10) forstås en henvisning til loven, procesreglerne eller myndigheden i den stat, som en anmodning rettes til, som en henvisning til loven, procesreglerne eller myndigheden i den territoriale enhed, hvor der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse.

Artikel 48

Med henblik på at fastslå, hvilken lov der skal anvendes efter kapitel III, for så vidt angår en stat, der består af to eller flere territoriale enheder med hver sit retssystem eller regelsæt vedrørende spørgsmål, der er omfattet af denne konvention, anvendes følgende regler:

- a) Hvis der i den pågældende stat findes gældende regler, der fastslår, hvilken territorial enheds lov der skal anvendes, finder loven i den pågældende enhed anvendelse;
- b) hvis der ikke findes sådanne regler, finder loven i den territoriale enhed, der er udpeget efter artikel 47, anvendelse.

Artikel 49

Med henblik på at fastslå, hvilken lov der skal anvendes efter kapitel III, for så vidt angår en stat, der i spørgsmål, der er omfattet af denne konvention, har to eller flere retssystemer eller regelsæt, der finder anvendelse på forskellige grupper af personer, anvendes følgende regler:

- a) Hvis der i den pågældende stat findes gældende regler, der fastslår, hvilket af disse retssystemer der skal anvendes, finder dette system anvendelse;
- b) hvis der ikke findes sådanne regler, finder det retssystem eller regelsæt, som barnet har den nærmeste tilknytning til, anvendelse.

Artikel 50

Denne konvention berører ikke anvendelsen af konventionen af 25. oktober 1980 om de civile retlige virkninger af internationale børnebortførelser i forholdet mellem stater, der er parter i begge konventioner. Intet er dog til hinder for, at bestemmelser i nærværende konvention kan gøres gældende med henblik på at opnå tilbagegivelsen af et barn, der er blevet ulovligt fjernet eller ulovligt tilbageholdes, eller med henblik på at tilrettelægge samvær.

Artikel 51

I forholdet mellem de kontraherende stater træder denne konvention i stedet for konventionen af 5. oktober 1961 om myndighedernes kompetence og lovvalget i sager vedrørende beskyttelse af mindreårige og konventionen om værgemål for mindreårige, undertegnet i Haag den 12. juni 1902, uden at dette berører anerkendelsen af foranstaltninger truffet efter konventionen af 5. oktober 1961.

Artikel 52

1. Denne konvention berører ikke internationale instrumenter, som de kontraherende stater har tiltrådt, og som indeholder bestemmelser om spørgsmål, der er omfattet af denne konvention, medmindre en erklæring om det modsatte er afgivet af de stater, der er bundet af det pågældende instrument.
2. Denne konvention berører ikke muligheden for, at en eller flere kontraherende stater kan indgå aftaler, der, for så vidt angår børn, der har deres sædvanlige opholdssted i en af de stater, der har tiltrådt sådanne aftaler, indeholder bestemmelser om spørgsmål, der er omfattet af denne konvention.
3. Aftaler, der måtte blive indgået af en eller flere kontraherende stater om spørgsmål, der er omfattet af denne konvention, berører ikke anvendelsen af bestemmelserne i denne konvention i forholdet mellem de pågældende stater og andre kontraherende stater.
4. Stk. 1-3 finder endvidere anvendelse på ensartede lovgivninger baseret på særlig tilknytning af regional eller anden art mellem de berørte stater.

Artikel 53

1. Denne konvention finder kun anvendelse på foranstaltninger, der er truffet i en stat, efter at konventionen er trådt i kraft i forhold til den pågældende stat.

2. Konventionen finder anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger, der er truffet efter dens ikrafttræden i forholdet mellem den stat, hvor foranstaltningerne er truffet, og den stat, som anmodningen rettes til.

Artikel 54

1. Enhver meddelelse til centralmyndigheden eller en anden myndighed i en kontraherende stat affattes på originalsproget og ledsages af en oversættelse til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den pågældende stat, eller, hvis dette ikke er muligt, af en oversættelse til fransk eller engelsk.

2. En kontraherende stat kan dog ved at tage et forbehold i overensstemmelse med artikel 60 modsætte sig anvendelsen af enten fransk eller engelsk, men ikke begge sprog.

Artikel 55

1. En kontraherende stat kan i overensstemmelse med artikel 60:

a) forbeholde sig sine myndigheders kompetence til at træffe foranstaltninger til beskyttelse af et barns formue, der befinder sig på dens område;

b) forbeholde sig ret til ikke at anerkende et forældreansvar eller en foranstaltning, der er uforenelig med en foranstaltning, der er truffet af dens myndigheder vedrørende den pågældende formue.

2. Forbeholdet kan begrænses til bestemte formuekategorier.

Artikel 56

Generalsekretæren for Haagerkonferencen om International Privatret indkalder med regelmæssige mellemrum et særligt udvalg med henblik på at vurdere, hvordan denne konvention virker i praksis.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 57

1. Konventionen er åben for undertegnelse for de stater, der var medlemmer af Haagerkonferencen om International Privatret på tidspunktet for dens 18. samling.

2. Den skal ratificeres, accepteres eller godkendes, og ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenterne skal deponeres i Kongeriget Nederlandenes Udenrigsministerium, der er konventionens depositar.

Artikel 58

1. Enhver anden stat kan tiltræde konventionen efter dens ikrafttræden i henhold til artikel 61, stk. 1.

2. Tiltrædelsesinstrumentet deponeres hos depositaren.

3. Tiltrædelsen får alene virkning i forholdet mellem den tiltrædende stat og de kontraherende stater, der ikke har gjort indsigelse mod denne tiltrædelse inden seks måneder efter modtagelsen af den i artikel 63, litra b, omhandlede meddelelse. En sådan indsigelse kan ligeledes fremsættes af enhver stat i forbindelse med ratifikation, accept eller godkendelse af konventionen efter tiltrædelse. Sådanne indsigelser meddeles depositaren.

Artikel 59

1. En stat, der består af to eller flere territoriale enheder, hvor forskellige retssystemer finder anvendelse vedrørende spørgsmål, der er omfattet af denne konvention, kan ved undertegnelsen, ratifikationen, accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen erklære, at konventionen skal finde anvendelse i samtlige dens territoriale enheder eller kun i en eller flere af disse, og den kan til enhver tid ændre en sådan erklæring ved at afgive en ny.

2. Sådanne erklæringer meddeles depositaren, og de skal udtrykkeligt angive, i hvilke territoriale enheder konventionen finder anvendelse.

3. Hvis en stat ikke afgiver nogen erklæring efter denne artikel, finder konventionen anvendelse i samtlige territoriale enheder i denne stat.

Artikel 60

1. Enhver stat kan senest ved ratifikationen, accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen eller ved afgivelsen af en erklæring efter artikel 59 tage et af eller begge de forbehold, der er omhandlet i artikel 54, stk. 2, og artikel 55. Der kan ikke tages andre forbehold.

2. Enhver stat kan til enhver tid tilbagekalde et tidligere forbehold. Tilbagekaldelsen meddeles depositaren.

3. Forbeholdet ophører med at have virkning den første dag i den tredje kalendermåned efter den i stk. 2 omhandlede meddelelse.

Artikel 61

1. Konventionen træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af det tredje ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument, der er omhandlet i artikel 57.

2. Derefter træder konventionen i kraft:

a) for enhver stat, der ratificerer, accepterer eller godkender den på et senere tidspunkt, den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af dens ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument;

b) for enhver tiltrædende stat den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter udløbet af den i artikel 58, stk. 3, fastsatte periode på seks måneder;

c) for enhver territorial enhed, i hvilken konventionen finder anvendelse i overensstemmelse med artikel 59, den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den i nævnte artikel omhandlede meddelelse.

Artikel 62

1. Enhver stat, der er part i konventionen, kan opsigte denne ved skriftlig meddelelse til depositaren. En sådan opsigelse kan begrænses til visse territoriale enheder, som konventionen finder anvendelse i.
2. Opsigelsen har virkning fra den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tolv måneder, efter at depositaren har modtaget meddelelse herom. Hvis der i meddelelsen er angivet en længere opsigelsesperiode, har opsigelsen virkning fra udløbet af denne længere periode.

Artikel 63

Depositaren underretter de stater, der er medlemmer af Haagerkonferencen om International Privatret, og de stater, der har tiltrådt denne konvention i overensstemmelse med artikel 58, om:

- a) enhver undertegnelse, ratifikation, accept og godkendelse som omhandlet i artikel 57;
- b) enhver tiltrædelse og indsigelse mod en tiltrædelse som omhandlet i artikel 58;
- c) datoen for konventionens ikrafttræden efter artikel 61;
- d) de i artikel 34, stk. 2, og artikel 59 omhandlede erklæringer;
- e) de i artikel 39 omhandlede aftaler;
- f) de i artikel 54, stk. 2, og artikel 55 omhandlede forbehold og tilbagekaldelser deraf som omhandlet i artikel 60, stk. 2;
- g) enhver opsigelse som omhandlet i artikel 62.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, der er behørigt bemyndiget dertil, undertegnet denne konvention.

Udfærdiget i Haag den 19. oktober 1996 på engelsk og fransk, idet begge tekster har samme gyldighed, i ét eksemplar, som skal deponeres i Kongeriget Nederlandenes regerings arkiver, og hvoraf en bekræftet genpart vil blive fremsendt ad diplomatisk vej til hver af de stater, der var medlemmer af Haagerkonferencen om International Privatret på tidspunktet for dens 18. samling.